

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: U. U. , narozený ,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,
Proti
žalovanému: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2020 č. j. CPR-40343-6/ČJ-2019-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne č. j. KRPA-274415-18/ČJ-2019-000022-SV, ze dne 24. 9. 2019, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo

správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pobude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dále byla porušena povinnost správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch dotyčného v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Dále došlo k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu. Žalovaný aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami, jako správní orgán prvního stupně.
3. Žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření a jeho délku. Žalobce poukazuje na fakt, že se dobrovolně dostavil na pracoviště prvoinstančního orgánu, kde chtěl řešit svou situaci, a to po relativně krátké době nelegálního pobytu v délce dvou týdnů. Neměl v úmyslu porušovat právní předpisy ČR. S ohledem na délku nelegálního pobytu a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Je dle žalobce nutno vážit následky, které má uložení správní vyhoštění pro život cizince a volit řešení, které okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv žalobce. Správní orgán měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení.
4. Délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu, kdy žalobce neměl v úmyslu jakkoliv porušovat předpisy ČR a dobrovolně se dostavil na pracoviště cizinecké policie. Zejména odvolací orgán konstatuje účelovost jednání účastníka, neboť je mu znám z úřední činnosti vyšší počet podobných kauz občanů Uzbekistánu. Tímto jednoznačně dochází k závěru, že uložené opatření a to i ve své délce je přiměřené. Takto ovšem dle názoru žalobce nelze argumentovat. Argumentace o účelovosti jeho jednání nemá oporu ve správním spise. Dle žalobce jsou závěry žalovaného spekulativní. Správní orgány dle něj paradoxně odůvodňují přiměřenost napadeného rozhodnutí, případně i nezvolení postupu dle § 50a z. č. 326/1999 Sb. tím, že se účastník relativně ihned po skončení víza rozhodne sám věc řešit a svůj pobyt tak reálně zkrátit, neboť správnímu orgánu nic nebrání v takto evidentně skutkově triviálním případě rozhodnout obratem. Žalobce považuje obě rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná.
5. Dle žalobce správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona, avšak prakticky nijak se nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je čistě formalistické, nepokrývá konkrétní situaci. Dle žalobce je prakticky nemyslitelný jeho návrat do republiky, a to s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, tato skutečnost nemůže být jediný kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě

tento argument používá správní orgán a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Na místo řádně zjištěného skutkového stavu je konstatováno zázemí na území domovského státu.

6. Není dle žalobce pravdou, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, byl mu znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Správní orgány uložily vyhoštění v takové podobě, jako kdyby byl žalobce „chycen“ po roce neoprávněného pobytu, a až po té bylo zahájeno řízení o vyhoštění. Zde je tedy evidentní rozdíl ve východiscích minimálně pro úvahu o délce vyhoštění, případně zvolení postupu dle § 50a z. č. 326/1999 Sb. Správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není přezkoumatelně zdůvodněna. Délka je nepřiměřená délce nelegálního pobytu účastníka řízení, a také s ohledem na to, že se žalobce sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu a jednalo se o excesivní jednání žalobce. Do postavení nelegálně pobývajícího cizince se dostal neúmyslně, v důsledku neznalosti právních předpisů.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
9. Dne 30. 7. 2019 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde se prokázal cestovním dokladem Uzbekistánu, v němž měl vyznačeno jednotné schengenské vízum LVA typu C počet vstupů 1, délka pobytu 88 dní, s platností od 12. 4. 2019 do 23. 7. 2019 s datem vstupu do Schengenského prostoru dle vyznačeného otisku přechodového razítka dne 19. 4. 2017 v Lotyšsku. Na základě tohoto víza mohl tedy žalobce pobývat na území Schengenského prostoru nejdéle do 15. 7. 2019. Žádné jiné povolení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, žalobce nepředložil. Bylo s ním proto zahájeno řízení o správním vyhoštění. Při provedeném výsledku žalobce nevypovídal a ani se ve stanovené lhůtě dále nevyjádřil.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
11. Soud ve věci rozhodl při jednání na návrh žalobce.
12. Jádrem žalobních námitek žalobce je důraz na skutečnost, že jeho neoprávněný pobyt byl správními orgány vyhodnocen neadekvátně, kdy nebylo dostatečně přihlédnuto k jeho součinnosti a spolupráci v tom smyslu, že se sám dostavil ke správnímu orgánu a též k tomu, že se do své situace dostal nechtěně, kdy mohlo být následně zvoleno jiné mírnější a pro žalobce příznivější řešení. Rozhodnutí je dle žalobce nepřiměřené. Žalovaný také pominul dostatečně zkoumat zásah, ke kterému dojde napadeným rozhodnutím do soukromého života žalobce.
13. K námitce žalobce, že správními orgány nebyl náležitě zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že vycházel mimo jiné z protokolu o výsledku sepsaného s žalobcem dne 30. 7. 2019. Při této příležitosti měl žalobce možnost sdělit správnímu orgánu veškeré relevantní skutečnosti, které považoval za důležité, a svou situaci náležitě objasnit. Žalobce však ke každé z otázek, které mu byly kladeny, uvedl, že vypovídat nebude. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že právního zástupce žalobce vyzval 13. 8. 2019 k vyjádření ve lhůtě 5 dnů od doručení výzvy. Vzhledem k tomu, že ani v této lhůtě správní orgán od žalobce ani právního zástupce žádné vyjádření neobdržel, nezbylo mu než vycházet z obsahu spisového materiálu.

14. Z protokolu o výsledku je zřejmé, že žalobce byl řádně poučen. Namítá-li nyní žalobce jakékoli nedostatky, pokud jde o skutková zjištění, pak soud musí konstatovat, že sám žalobce zapříčinil, že správní orgán byl nucen pracovat pouze s informacemi, které obsahoval spisový materiál. Žalobce se mohl k jednotlivým zjištěním vyjádřit či je doplnit, mohl správnímu orgánu uvést další doplňující vysvětlení. Této možnosti však žalobce nevyužil, kdy se nevyjádřil ani ústně, ani neposkytl písemné vyjádření.
15. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že provedeným šetřením bylo zjištěno a ve věci je nesporné, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 19. 4. 2019 na vízum opravňující k jednomu vstupu, k délce pobytu na 88 dní, které bylo platné od 12. 4. 2019 do 23. 7. 2019. Vzhledem k tomu správní orgán konstatoval, že žalobce na území mohl pobývat oprávněně do 15. 7. 2019. Ke správnímu orgánu se přitom dostavil až dne 30. 7. 2019. Soud žádné pochybení správní orgánů, pokud jde o dostatečnost podkladů nenalezl. Jedním z podkladů bylo mimo jiné i závazné stanovisko ev. č. ZS50496, ze dne 29. 8. 2019 se závěrem, že vycestování žalobce je možné.
16. Pokud jde o námitky žalobce, že v odůvodnění správních orgánů převažují skutečnosti svědčící v jeho neprospěch, v důsledku čehož byl skutkový stav interpretován chybně, soud uvádí, že pochybení správních orgánů, pokud jde o zjišťování a hodnocení skutkového stavu neshledal. Vzhledem k tomu, že žalobce se v průběhu řízení k žádnému z dotazů nevyjádřil a neposkytl o sobě žádné bližší informace, tím méně jakékoli informace ohledně možného zásahu do soukromého či rodinného života, ke kterému by mohlo rozhodnutím dojít, byl správní orgán nucen posoudit jeho situaci, jak bylo již uvedeno, na podkladě správního spisu. Žalobce přitom porušil svou povinnost stanovenou § 174a zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu informace relevantní pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí sdělit. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
17. Správní orgán uvedl, že žalobce porušoval svým protiprávním jednáním právní řád ČR, a dále shledal, že v daném případě převažuje veřejný zájem na jeho vycestování nad ochranou jeho soukromého života. Žádné vazby žalobce k ČR zjištěny nebyly.
18. V této souvislosti soud musí podotknout, že přístup žalobce považuje ve shodě s žalovaným za čistě účelový a hraničící se zneužitím jeho víza a obcházení právních předpisů ČR. Žalobce setrvale poukazuje na to, že se ke správnímu orgánu dostavil sám, což nepochybně je skutečnost svědčící v jeho prospěch, jde však toliko o jedinou takovou polehčující skutečnost, neboť jakákoli spolupráce ze strany žalobce tímto skončila. Žalobce nikterak nepomohl správnímu orgánu, když neposkytl žádnou další součinnost. Pokud namítá nedostatečné zjišťování okolností případu ze strany žalovaného, pak soud uvádí, že žalovaný, jak bylo uvedeno, vycházel zcela adekvátně k okolnostem daného případu ze správního spisu. Žalobce mohl uvést či doplnit jakékoli další okolnosti, avšak nijak se nevyjádřil. Pasivní rezistence žalobce popírá smysl jeho vůle se dostavit ke správnímu orgánu a naopak je dalším střípkem mozaiky systémového zneužívání krátkodobých víz občany Uzbekistánu, která je soudu známa z úřední činnosti. Správní orgán proto žádné další okolnosti svědčící ve prospěch nenalezl. Soud rovněž uvádí, že vzhledem k tomu, že

se žalobce dostavil ke správnímu orgánu se svým právním zástupcem, aniž by však jakkoli vypovídal, svědčí takové jednání spíše v jeho neprospěch. Žalovaný s ohledem na řadu obdobných případů neuvěřil žalobci, že jde o ojedinělý exces, neboť s ohledem na kvantitu skutkově obdobných případů již je téměř jisté, že se nemůže jednat o pouhou náhodu, ale úmyslné a účelové jednání s cílem zneužití vízových možností.

19. K obdobným případům se ostatně staví kriticky i Nejvyšší správní soud, který ve skutkově podobném případě v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24, uvedl, že, správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“* I v případě žalobce platí, že pouze z faktu, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, nelze dovozovat, že by mu nemělo být správní vyhoštění uloženo. Spolupráce žalobce byla výhradně do té míry, že se dostavil ke správnímu orgánu, nijak více s ním už nespolečně pracoval. Navíc se ke správnímu orgánu dostavil až po přibližně dvou týdnech poté, co platnost jeho oprávnění skončila. Postup spočívající v dobrovolném dostavení se po zániku pobytového oprávnění je natolik typický pro občany Uzbekistánu, že jej lze označit za modus operandi krátkodobých víz občanů Uzbekistánu (srovnej např. rozsudky zdejšího soudu z téhož 10. měsíce – sp. zn. 16 A 39/2020 a 16 A 41/2020). Krátkodobá víza jsou zneužívána k vycestování za účelem setrvání v zahraničí bez ohledu na pobytové oprávnění. Soud má oprávněně za to, že součástí takové strategie je vyvolání řízení o vyhoštění, během kterého je garantován pobyt žalobce a následné iniciování azylového řízení. Je věcí státní správy, aby na takový jev reagovala zrychlením řízení, neboť je paradoxem, aby pobytové oprávnění bylo cizinci zajištěno v důsledku správního řízení, které má vést k ukončení jeho pobytu. Další reakcí na negativní jev ve společnosti je důslednější postup také ve smyslu zintenzivnění sankcí či jiných opatření. Nelze považovat za kolektivní vinu oprávněnou reakci žalovaného na systémové zneužívání pobytového oprávnění určitou skupinou cizinců, jejichž společným prvkem není jen státní příslušnost, ale zejména výše uvedený postup systémového překročení krátkodobých víz.

20. Důvodem pro uložení správního vyhoštění v kratší délce či postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců není skutečnost, že žalobcův neoprávněný pobyt byl v řádu dnů či týdnů. Žalobce svým jednáním nesporně naplnil skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Rovněž neobstojí tvrzení o tom, že se žalobce dostal do dané situace z důvodu neznalosti právních předpisů, neboť neznalost právních předpisů obecně nemůže být omluvou. Bylo povinností žalobce, aby se zajímal o možnosti svého víza, ostatně

oprávnění k pobytu mu bylo uloženo na určitou dobu, kterou byl schopen vnímat nejen při vstupu na území EU, ale i při pobytu zde.

21. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soud neshledal. Správní orgány svá rozhodnutí odůvodnily zcela dostatečně. Soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46).“*
22. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil závažnost a délku daného protiprávního jednání, kdy žalobce na území ČR mohl pobývat oprávněně pouze do 15. 7. 2019, ačkoli ke správnímu orgánu se dostavil až 30. 7. 2019. Následně tuto dobu stanovil na 1 rok. Žalovaný k tomu uvedl, že takové řešení je zcela přiměřené a plně odpovídá okolnostem případu. Vzhledem k tomu, že maximální možná doba v daném případě byla 3 roky, přičemž doba stanovená žalobci byla 1 rok, soud má ve shodě s žalovaným za to, že takováto délka je zcela adekvátní, a nikoli nepřiměřená. Žalobce se sice dostavil sám ke správnímu orgánu, avšak toto je v jeho případě jediná polehčující okolnost, neboť se správním orgánem nikterak dále nespolupracoval.
23. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží.
24. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28, kde shrnul: *„Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 - 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který*

stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu.
26. Soud nedává za pravdu žalobci, ani pokud jde o jeho námitku, že s ohledem na praxi správních orgánů považuje svůj návrat do ČR za nereálný. I kdyby měl žalobce, pokud jde o cestování do ČR v budoucnu nějaké potíže z důvodu nynějšího správního vyhoštění, je třeba poukázat na to, že se žalobce se do této nepříznivé situace uvedl zcela sám vlastní vinou. Bylo na něm, aby se dostatečně informoval o možnostech svého pobytu. Rovněž soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že argumentem žalovaného pro uložení správního vyhoštění měl být fakt, že má žalobce ve vlasti zázemí a má se kam vrátit. Tato námitka je zcela nedůvodná, neboť rozhodnutí žalovaného ani správního orgánu I. stupně takové závěry neobsahují, přičemž ani je obsahovat nemohly, neboť žalobce žádné informace o svém zázemí v domovském státě neposkytl a žádné nebyly ani zjištěny. Správní orgány vycházely v tomto bodě ze závazného stanoviska ev. č. ZS50496, ze dne 29. 8. 2019.
27. Závěrem soud uvádí, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.
28. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 7. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce